

Nr 120.

Av herr **Wigforss**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående fortsatt befrielse för riksbanken under viss tid från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 137 föreslås, att riksbanken fortfarande under tiden 1 april—15 maj må befrias från skyldigheten att inlösa sina sedlar mot guld. Ett bifall till denna proposition innebär, att frågan om guldmyntfotens återinförande än en gång ställes på framtiden.

Om man med säkerhet kunde förutsätta, att den svenska valutan icke under tiden intill den 15 maj komme att nämnvärt avlägsna sig från guldpariteten, skulle nog föga motstånd resas mot bifall till ifrågavarande proposition. Att Kungl. Maj:t varit förvissad om en sådan stabilitet i de vid propositionens avlämnande förhandenvarande förhållandena, kan man sluta sig till av finansministerns förhoppningsfulla uttalande, »att det medgivande, som nu bör äskas av riksdagen, givetvis icke innebär hinder för riksbanken att före den 16 maj återupptaga sedelinlösningen, vilket jag för min del hoppas skall bli fallet».

Dollarkursens utveckling under de senaste veckorna kan likväl ge anledning till farhågan, att en sådan förvissning icke är tillräckligt starkt grundad. Om riksdagen sålunda önskar skydda sig mot risken att den 15 maj befinna sig i ett läge, där vår valutas värde i förhållande till guld kan låta en övergång till guldmyntfot synas åtskilligt svårare än nu, torde riksdagen böra förbinda sitt förnyade medgivande av dispens från sedelinlösningen med en uttrycklig förväntan, att riksbanken under tiden intill den 15 maj så värder vår valutas värde, att en övergång till guldmyntfot vid nämnda tidpunkt icke komme att medföra en häftig förändring av vårt penningvärde.

På grund härav hemställas,

att riksdagen i samband med bifall till Kungl. Maj:ts proposition nr 137 måtte uttala en bestämd förväntan, att riksbanken låter sig angeläget vara att så upprätthålla vår kronas värde, att svårigheterna för en återgång till guldmyntfot från denna synpunkt sett icke vid den tid, medgivandet utlöper, äro större än nu.

Stockholm den 18 mars 1922.

Ernst Wigfors.